

President Henry B. Eyring

První rádce v Prvním předsednictvu

svěcení sabatního dne správné přikázání, ale v mých konkrétních polehčujících okolnostech je v pořádku, když jen protentokrát toto přikázání nedodržím.“ Říká ale, že celý jeho život se stal nekončícím sledem polehčujících okolností, a kdyby udělal jen jednu výjimku, pak by se příště přihodilo něco tak náročného a kritického, že by bylo mnohem snazší udělat výjimku znovu. Ponaučení, které z toho získal, spočívá v tom, že je snazší dodržovat přikázání ve 100 procentech případů, než jen v 98 procentech.¹³

Milovaní bratři, kéž jsme naplněni vděčností za *právo* na rozhodnutí, kéž přijímáme *zodpovědnost* za rozhodnutí a kéž si vždy uvědomujeme *výsledky* svého rozhodnutí. Jako nositelé kněžství si všichni společně i jednotně můžeme zasloužit vedení našeho Nebeského Otce, pokud se budeme rozhodovat pečlivě a správně. Jsme zapojeni do díla Pána Ježíše Krista. My, podobně jako ti za starých dob, jsme přijali Jeho povolání. Plníme Jeho úkoly. A úspěšně naplníme toto posvátné pověření: „Očistě se vy, kteří nosíte [nádoby Páně].“¹⁴ Kéž tomu tak je, o to se pokorně modlím ve jménu Ježíše Krista, našeho Mistra, amen. ■

ODKAZY

1. *Teachings of Presidents of the Church: David O. McKay* (2003), 208.
2. 2. Nefi 2:27.
3. Moroni 7:16.
4. 2. Nefi 28:21.
5. 2. Nefi 28:22.
6. 2. Nefi 28:21.
7. Upraveno z: Lewis Carroll, *Alenka v říši divů* (1898), 89.
8. *Učení presidentů Církve: Brigham Young* (1997), 293.
9. 1. Korintským 10:13.
10. Izaiáš 1:18.
11. Nauka a smlouvy 58:42.
12. Deuteronomium 5:32–33.
13. Viz Clayton M. Christensen, „Decisions for Which I've Been Grateful“ (Brigham Young University–Idaho devotional, June 8, 2004), www.byui.edu/presentations.
14. Izaiáš 52:11.

Důvěřuj Bohu, a pak jdi a jednej

Svou důvěru v Něho projevujete tehdy, když nasloucháte s cílem něčemu se naučit a činit pokání, a pak jdete a děláte to, o cokoli vás požádá.

Milovaní bratři a sestry, je pro mě čest promlouvat k vám o tomto sabatním dnu. Zaplazuje mě pocit pokory z mého úkolu hovořit k milionům Svatých posledních dnů a našim přátelům po celém světě. Při přípravě na tuto posvátnou příležitost jsem se modlil a přemítal, abych poznal vaše osobní potřeby a to, o čem si Pán přeje, abych hovořil.

Vaše potřeby jsou veliké a rozličné. Každý z vás je jedinečné dítě Boží. Bůh vás zná osobně. Sesílá poselství pro povzbuzení, nápravu i vedení, jež jsou přizpůsobena vám a vašim potřebám.

Abych zjistil, co si Bůh přeje, abych k této konferenci přidal, četl jsem poselství Jeho služebníků v písmech a v dřívějších konferencích. Odpověď na svou modlitbu jsem obdržel poté, co jsem četl slova Almy, velkého služebníka Páně, v Knize Mormonově:

„Ó, kéž bych byl andělem a dostalo se mi přání srdce mého, abych mohl jít a promlouvatí pozounem Božím, hlasem, který by zachvíval zemí, a hlásati pokání všem lidem!

Ano, oznámil bych každé duši, jakoby hlasem hromovým, pokání a plán vykoupení, že mají činiti pokání a jít k Bohu svému, aby na celé tváři země již nebylo smutku.

Ale vizte, jsem člověk a ve svém přání hřeším; neboť mám být spokojen s věcmi, jež mi Pán udělil.“¹

A pak jsem v Almově úvaze našel ono vedení, o které jsem se modlil: „Neboť vizte, Pán dává všem národům z jejich vlastního národa a jazyka, aby učili slovu jeho, ano, v moudrosti, vše, co uznává za vhodné, že by měly mít; tudíž vidíme, že Pán radí v moudrosti podle toho, co je spravedlné a pravdivé.“²

Když jsem četl toto poselství služebníka Božího, můj dnešní úkol začal být jasný. Bůh sesílá ke svým dětem poselství a oprávněné posly. Mám vybudovat takovou důvěru v Boha a Jeho služebníky, abychom mohli vyjít a následovat Jeho rady. Toto chce proto, že nás miluje a přeje si, abychom byli šťastní. A ví, že nedostatek důvěry v Něho přináší smutek.

Tento nedostatek důvěry přivádí utrpení na děti Nebeského Otce již od doby před stvořením světa. Díky Božím zjevením Proroku Josephu Smithovi víme, že mnoho našich bratrů a sester v předsmrtném světě zavrhl onen plán pro náš smrtelný život, tak jak ho představili náš Nebeský Otec a Jeho nejstarší Syn, Jehova.³

Neznáme všechny důvody Lucifera děsivého úspěchu při podněcování k této vzpouře. Jedna věc je však jasná. Těm, kteří přišli o požehnání vstoupit do smrtelnosti, scházela potřebná důvěra v Boha, aby se vyhnuli věčnému utrpení.

Smutný vzor nedostatečné důvěry v Boha přetrvává i od samotného Stvoření. Zmíním několik příkladů ze života Božích dětí, ale budu opatrný, protože neznám všechny příčiny jejich nedostatečné víry nutné k tomu, aby Mu důvěřovali. Mnozí jste již studovali ony kritické okamžiky v jejich životě.

Jonáš, kupříkladu, nejen že zavrhl zprávu od Pána, aby šel do Ninive, ale vydal se na jinou cestu. Náman nedůvěřoval pokynu Pánova proroka, aby se omyl v řece, aby Pán mohl uzdravit jeho malomocenství, neboť měl pocit, že tak snadný úkol je zkrátka pod jeho úroveň.

Spasitel vyzval Petra, aby opustil bezpečí lodě a přišel k Němu po vodě. Když nasloucháme tomuto příběhu, je nám Petra líto, a uvědomujeme si vlastní potřebu více důvěřovat Bohu:

„Při čtvrtém pak bdění nočním bral se k nim Ježíš, jda po moři.

A vidouce jej učedníci po moři jdoucího, [polekali] se, řkouce: [To jest přízrak]. A strachem křičeli.

Ale i hned Ježíš promluvil k nim, řka: [Buďte dobré mysli, já to] jsem, nebojte se.

I odpověděv jemu Petr, řekl: Pane, jestliže jsi ty, rozkaž mi k sobě přijít po vodě.

On pak řekl: Pod'. A vystoupiv Petr z [lodí], šel po vodě, aby přišel k Ježíšovi.

Ale vida vítr [prudký], bál se. A počav tonouti, zkríkl, řka: Pane, pomoz mi.

A i hned Ježíš vztáh ruku, [chytí] jej a řekl jemu, Ó [ty] malé víry, [proč jsi] pochyboval?⁴

Odvahu nám může dodat skutečnost, že Petr dospěl k takové důvěře v Pána, že zůstal v Jeho službě věrný po celou dobu až do své mučednické smrti.

Mladý Nefi v Knize Mormonově v nás probouzí touhu vybudovat si důvěru v Pána, abychom dodržovali Jeho přikázání, ať už se nám zdají jakkoli těžká. Nefi čelil nebezpečí i

možné smrti, když pronesl tato slova důvěry, která můžeme, a musíme, soustavně pociťovat v srdci i my: „Půjdu a učiním věci, které přikázal Pán, neboť vím, že Pán nedává dětem lidským žádná přikázání, aniž by pro ně připravil cestu, aby mohly uskutečnit věc, kterou jim přikazuje.“⁵

Tato důvěra přichází díky poznání Boha. Díky nádherným událostem Znovuzřízení evangelia pociťujeme více než kdokoli jiný na zemi onen pokoj, který Pán přislíbil svému lidu, když pronesl tato slova: „Upokojtež se, a vězte, [že já jsem] Bůh.“⁶ Mé srdce přetéká vděčností za to, co o sobě Bůh zjevil, abychom Mu mohli důvěřovat.

Pro mě to začíná v roce 1820 s jedním mladým chlapcem v lesnatém háji na farmě ve státě New York. Tento chlapec, Joseph Smith ml., šel mezi stromy až na jedno nerušené místo. Poklekl, aby se pomodlil s naprostou důvěrou v to, že Bůh zodpoví jeho prosbu, aby poznal, co má učinit, aby mohl být očištěn a spasen prostřednictvím Usmíření Ježíše Krista.⁷

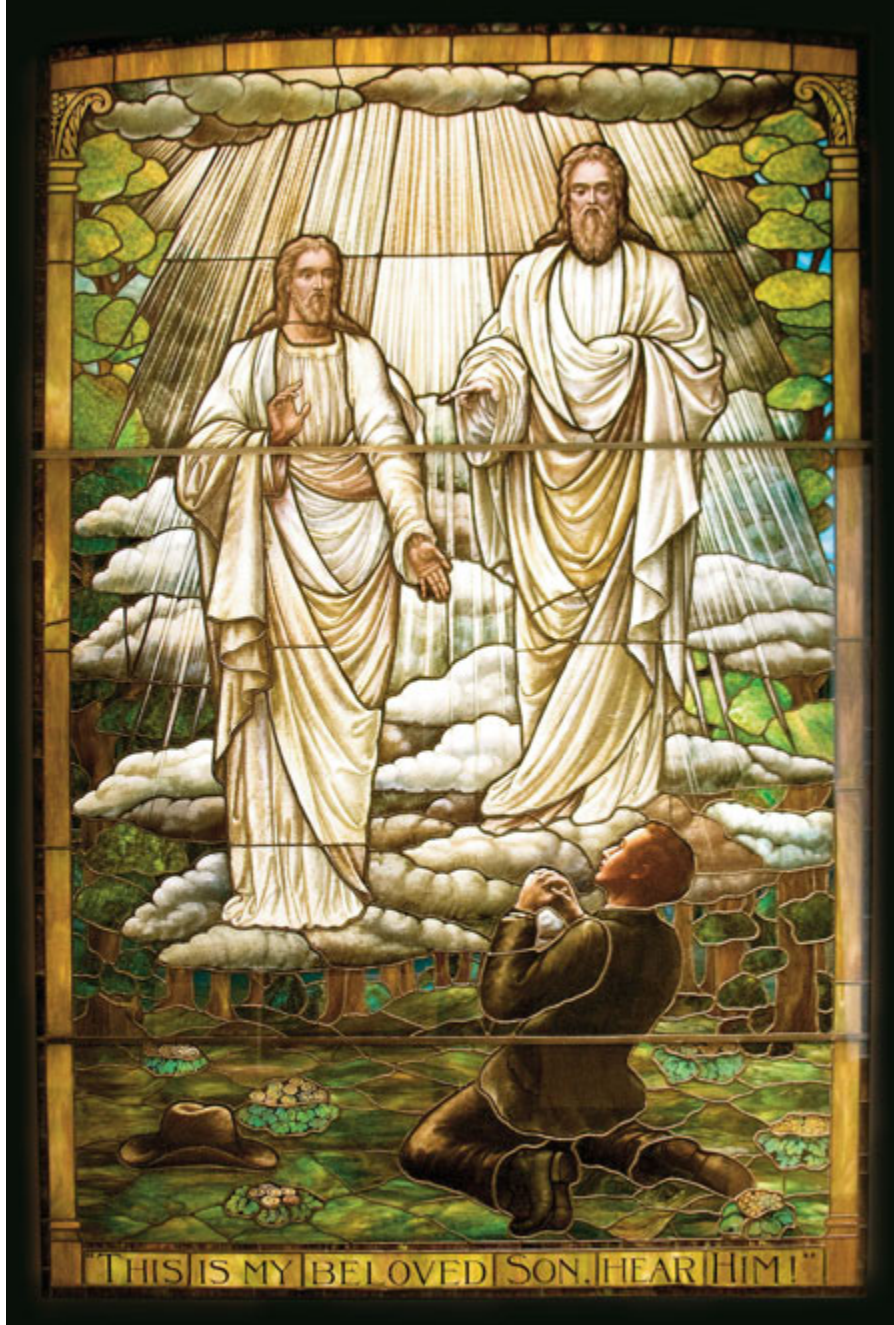
Pokaždé, když čtu jeho příběh, má důvěra v Boha a v Jeho služebníky roste:

„Spatřil [jsem] sloup světla přesně nad svou hlavou, převyšující jas slunce, který ponenáhlu sestupoval, dokud nespočinul na mně.

Jakmile se objevil, shledal jsem, že jsem vysvobozen od nepřítele, který mne poutal. Když světlo spočinulo na mně, spatřil jsem dvě Bytosti, jejichž jas a sláva se vymyká veškerému popisu, stojící nade mnou ve vzduchu. Jedna z nich ke mně promluvila, nazývající mne jménem, a řekla, ukazující na druhou – *Toto je můj Milovaný Syn. Slyš Jej!*“⁸

Otec nám zjevil, že žije, že Ježíš Kristus je Jeho Milovaný Syn, a že nás miluje natolik, že poslal svého Syna na zem, aby spasil nás, kteří jsme Jeho děti. A protože mám svědectví, že onoho nevzdělaného chlapce povolal apoštolem a prorokem, mám důvěru i v Jeho současné apoštoly a proroky i v ty, které jsou jimi povoláni ke službě Bohu.

Tato důvěra je v mém životě i v životě mé rodiny požehnáním. Před lety jsem slyšel presidenta Ezru Tafta Bensona hovořit na konferenci, jako je tato. Radil nám, abychom učinili, co můžeme, abychom se vymanili z dluhu a vyhýbali se mu. Zmínil se i o hypotékách na bydlení. Řekl, že to možná nepůjde, ale že by bylo nejlepší, kdybychom mohli celou hypotéku splatit najednou.⁹

Po shromáždění jsem se podíval na manželku a řekl jsem: „Myslíš, že je nějaká možnost, jak bychom to dokázali?“ Nejprve nás nic nenapadlo. Večer jsem si však vzpomněl na nějaké pozemky, které jsme nabyli v jiném státě. Léta jsme se je snažili prodat, ale bez úspěchu.

Ale protože jsme důvěřovali Bohu a oněm několika slovům z proslovu Jeho služebníka, v pondělí ráno jsme zavolali do San Franciska člověku, který byl prodejem našich pozemků pověřen. Volal jsem mu několik týdnů předtím, a tenkrát mi řekl: „Za těch několik let o vaše pozemky neprojevil zájem nikdo.“

Ale v to pondělí po konferenci se mi dostalo odpovědi, která do dnešního dne posiluje mou důvěru v Boha a Jeho služebníky.

Onen muž v telefonu řekl: „Jsem překvapen, že voláte. Dnes tu byl nějaký muž a ptal se, zda by mohl koupit vaše pozemky.“ S úžasem jsem se zeptal: „Kolik za ně nabídl?“ Bylo to jen o pár dolarů víc, než byla hodnota naší hypotéky.

Někdo by mohl říci, že to byla jen náhoda. Ale naše hypotéka byla splacena. A naše rodina dodnes poslouchá, zda nějaká část z prorokova poselství není určena právě nám, aby nám řekla, co máme dělat, abychom

získali onu jistotu a pokoj, jež si pro nás Bůh přeje.

Takováto důvěra v Boha může zehnat společnosti i rodinám. Já jsem vyrostl v jednom městečku v New Jersey. Na shromáždění naší odbočky pravidelně chodilo ani ne dvacet členů.

Mezi nimi byla i jedna starší velmi pokorná žena, která byla do Církve obrácena. Byla to imigrantka a mluvila se silným norským přízvukem. Byla jediným členem Církve ve své rodině a jediným členem Církve ve městě, ve kterém žila.

Prostřednictvím mého otce, který byl presidentem odbočky, ji Pán povolal presidentkou Pomocného sdružení odbočky. Neměla žádnou příručku, která by jí říkala, co má dělat. V její blízkosti nežil žádný další člen Církve. Věděla jen to, že Pán se stará o ty, kteří to potřebují, a znala ona tři slova v mottu Pomocného sdružení: „Pravá láska nepomíjí.“

Bylo to v oné temné době, kterou dnes nazýváme Velkou hospodářskou krizí. Tisíce lidí byly bez práce a bez domova. A tak s pocitem, že má pověření od Pána, požádala sousedy o nějaké staré oblečení. Vyprala je, vyžehlila a uložila je do krabic, které dala na verandu za domem. Když muži, kteří neměli peníze, potřebovali oblečení a prosili její sousedy o pomoc, sousedi říkali: „Jděte k tomu domu na konci ulice. Tam žije jedna mormonka, která vám dá, co potřebujete.“

Pán toto město neřídil, ale změnil v něm část k lepšímu. Povolal jednu drobnou ženu – jednu jedinou, která Mu důvěřovala natolik, aby zjistila, co si Pán přeje, aby dělala. A to pak dělala. Díky své důvěře v Pána byla schopna pomoci stovkám potřebných dětí Nebeského Otce ve svém městě.

Tatáž důvěra v Boha může zehnat i národům. Zjistil jsem, že můžeme

důvěřovat Bohu v tom, že naplní Almovo zaslíbení: „Vizte, Pán dává všem národům z jejich vlastního národa a jazyka, aby učili slovu jeho, ano, v moudrosti, vše, co uznává za vhodné, že by měly mít.“¹⁰

Bůh nevládne jednotlivým národům, ale pamatuje na ně. Může dosadit – a to také dělá – do vlivných pozic lidí, kteří chtějí pro ostatní jen to nejlepší a kteří důvěřují v Pána.¹¹

Jsem toho svědkem na svých cestách po celém světě. V jednom městě, kde žije přes deset milionů lidí, jsem hovořil k tisícům Svatých posledních dnů, kteří se shromáždili na konferenci. Konala se ve velké sportovní aréně.

Před začátkem shromáždění jsem si všiml jednoho upraveného mladého muže v první řadě. Kolem něho seděli další muži, kteří byli, podobně jako on, oblečení lépe než většina ostatních kolem nich. Zeptal jsem se vedle mě sedící generální autority Církve, kdo tito muži jsou. Pošeptal mi, že to je starosta města a jeho spolupracovníci.

Když jsem po shromáždění odcházel k autu, s překvapením jsem spatřil tohoto starostu, který mě i se svými spolupracovníky chtěl pozdravit. Přistoupil ke mně, podal mi ruku a řekl: „Děkuji vám, že jste přijel do našeho města a do naší země. Jsme vděční za to, co děláte, abyste posílil vaše členy. S takovými lidmi a rodinami můžeme vytvářet onu harmonii a blahobyť, které chceme pro naše lidi.“

V tu chvíli jsem si uvědomil, že on je jedním z těch, kteří mají poctivé srdce a jimž Bůh dává moc, aby vedli Jeho děti. My jsme mezi obyvateli onoho velkého města a oné země jen nepatrnou menšinou. Onen starosta toho o naší nauce a našich členech věděl jen málo. A přesto mu Bůh projevil, že Svatí posledních dnů, vázání

smlouvou důvěřovat Bohu a Jeho oprávněným služebníkům, budou pro jeho lidi světlem.

Já znám ony služebníky Boží, kteří k vám promlouvají na této konferenci. Jsou povoláni Bohem, aby předávali poselství Jeho dětem. Pán o nich prohlásil: „Co jsem já, Pán, pravil, pravil jsem a neomlouvám se, a i když nebesa a země pomínou, slovo mé nepomine, ale všechna budou splněna, ať pravěna mým vlastním hlasem nebo hlasem služebníků mých, to je totéž.“¹²

Svou důvěru v Něho projevujete tehdy, když nasloucháte s cílem něčemu se naučit a činit pokání, a pak jdete a děláte to, o cokoli vás požádá. Důvěřujete-li Bohu natolik, že vyhledáváte na této konferenci Jeho poselství v každém proslovu, písni a modlitbě, naleznete je. A pokud poté půjdete a učiníte to, co chce, abyste učinili, vaše moc důvěřovat Mu poroste, a časem budete přemoženi vděčností, protože zjistíte, že On získal důvěru k vám.

Svědčím o tom, že Bůh v dnešní době hovoří skrze své vyvolené služebníky v Církvi Ježíše Krista Svatých posledních dnů. Thomas S. Monson je Boží prorok. Náš Nebeský Otec a Jeho Syn, Ježíš Kristus, žijí a milují nás. O tom svědčím ve jménu Ježíše Krista, amen. ■

ODKAZY

1. Alma 29:1–3.
2. Alma 29:8.
3. Viz Nauka a smlouvy 29:36–37; Abraham 3:27–28.
4. Matouš 14:25–31.
5. 1. Nefi 3:7.
6. Žalm 46:10.
7. Viz *Teachings of Presidents of the Church: Joseph Smith* (2007), 28.
8. Joseph Smith–Životopis 1:16–17.
9. Viz například Ezra Taft Benson, „Prepare for the Days of Tribulation“, *Ensign*, Nov. 1980, 33.
10. Alma 29:8.
11. Viz 2. Paralipomenon 36:22–23; Ezdráš 1:1–3; Izaiáš 45:1, 13.
12. Nauka a smlouvy 1:38.